

Timo Saarinen

1.7.2019

Rasivaaran nuorisoseuran toimintaa 1950- ja 1960-luvuilla muistelusten ja lehtileikkeiden pohjalta

1950-luvulle tultaessa nuorisoseuran toiminta vilkastui entisestään. Seuran tilaisuuksien ohjelmistoa lisättiin ja kehitettiin. Seuran puheenjohtajana toimi sotien jälkeen ja vielä 50-luvun alkupuoliskon Benjam Ilvonen. Sitten puheenjohtaja oli Toimi Pakarinen ja hänen jälkeensä Esa Halonen.

Seura-aktiivin, Rasivaaran koulun opettajan Keijo Saarisen kirje veljelleen Taistolle Helsinkiin maaliskuulta 1953 kertoo varsin hersyvästi tuolloisesta ohjelmatoiminnasta, jota koottiin ja harjoitettiin vanhalla seurantalolla. Vierailuja tehtiin mm. Niemiseen.

”Oi mun veljeksini! Viime sunnuntaina meillä oli ensi-ilta Linnalla. Väkeä oli mustanaan noin 200 henkiä, joka täällä on jättiläismenestys ja jotakin tavatonta eli pyllistyttävää. Esitykset menivät kutakuinkin jetsulleen.

Lännen cow-boy tuli ratsastaen salin läpi. Saimme Kähkösestä hevosennahan joka puettiin kahden pojan päälle. Vaan että kyllä kansalla riitti riemua. Lavastukset olivat suunnitelmien mukaiset sinisentaivainen punaisine valoineen.

Lausuntaa ja laulua oli välillä ja sitten seurasi kansantanhuja. Illan menestykseksi muodostui kuitenkin Meripoika-revy. Tikan Martti soitti ja lauloi itse ja ehti tehdä sillä välillä vaikka mitä. Likkojen puvut olivat loistavat. Valaistuksen hoidin itse. Tuloksena oli, että yleisö huusi kuorossa toistoa.

Tämmöistä kuuluu tällä kertaa. Ensi sunnuntaina on esitys Rasivaarassa ja sitä seuraavana Oravisalossa. Hammaslahteen menemme pääsiäisen jälkeen, ja nyt on jo kysytty Ylämyllyn varuskuntaan.”

Uusi talo

Todella merkittävä hanke 1950-luvun alusta 1960-luvun puoliväliin oli uuden seurantaloon rakentaminen. Vanha talo oli jo aikansa elänyt, kylmä ja ahdas. Nurkat olivat vetoiset. Niinpä tehtiin päätös uudesta talosta, vaikka rahaa oli niukasti. Uusi talo oli määrä rakentaa vanhan talon viereen.

Tavoitteeksi otettiin mahdollisimman halpa, käytännöllinen ja kaunis seurantalo, johon tulisivat suuri sali, keittiö ja kahvio sekä asianmukaiset toiletit ja vaatenaulakot.

Rakennuksen suunnitteli innokas nuorisoseuramies, maanviljelijä Aulis Pakarinen. Hän toimi myös rakennustoimikunnan puheenjohtajana.

Kun ruvettiin rakentamaan, piti tietenkin saada rakennuslupa. Joitakin tärkeitä papereita ei löytynyt, joten täytyi tehdä erillinen, perusteellinen ja työläs anomus. No, nuo tärkeät paperit sitten löytyivät erään perunkirjoituksen yhteydessä 1970-luvulla!

Ensimmäiset puutalkoot järjestettiin vuonna 1952 ja perustukset valettiin kesällä 1954. Vesikatto saatiin päälle vuonna 1955. Jatkossa työn tahti hiljeni, ja rakennustyöt jatkuivat aina varojen salliessa. Alkupääomaksi oli riittänyt noin puolen miljoonan markan oma pääoma ja kahden miljoonan markan laina.

Kaikkineen rakennus tuli maksamaan noin 9 miljoonaa markkaa, mikä kertoo todella isosta urakasta. Tämä korostaa talkootyön merkitystä. Lainaa kuitenkin tarvittiin. Sitä järjestettiin suurelta osin takuulainoina kyläläisten takaamina. Takaajiksi saatiin kaikkiaan 42 kyläläistä.

Myös valtiolta avusti uuden talon rakentamisessa. Tätä varten seuran edustajien piti käydä jopa Helsingissä opetusministeriössä, missä päästiin isojen viskaalien puheille. Rahaa saatiin myös veikkausvoittorahoista ja jonkin verran myös kunnalta. Lisäksi kyläläiset lahjoittivat rahaa tuoleihin ja saivat vastineeksi ns. nimikkotuolit.

Rahaa kerättiin monin tavoin

Omasta takaa rahaa kerättiin erityisesti iltamia järjestämällä, arpajaisilla ja jopa pitämällä jäärata-ajoa läheisellä Leppilammella. Yhdeksi erikoiseksi rahalähteeksi kehiteltiin ”poikamiesillat”, joita pidettiin vanhassa talossa. Nimismieheltä hankittiin luvat ja sitten myytiin pöytäpaikkoja. Oli ruokaa, pöytiintarjoilut ja tanssia.

Suurin panos tuli kuitenkin kyläläisten talkootöistä ja saaduista materiaalilahjoituksista. Merkittävimmät lahjoitukset antoi Aatto Hirvonen, joka omisti myllyn ja sahan ja oli Rääkkylän suurin työnantaja. Myös muut rasivaaralaiset kantoivat kortensa kekoon lahjoittamalla puutavaraa. Alakerran tiilet kerättiin Niemisen tiilitehtaan viimeisistä tiilistä.

Talon avajaisillat järjestettiin vuonna 1959. Virallisesti talo valmistui kuitenkin vuonna 1962, ja se vihittiin yleisen nimikilpailun perusteella Rasihoviksi. Vihkiäisjuhla pidettiin huhtikuussa. Maakunnan lehdessä juhlaa ja taloa hehkutettiin seuraavasti:

”Nuorisoseuralaismarssi kajahti voimakkaana viime sunnuntaina Rasihovin juhlasalissa salintäyteen yleisön laulamana. Jokainen tuns sydämessään yhtyvänsä laulun ajatuksiin, sillä ne olivat kirkastuneet siinä työssä, jonka juhlaa oli kokoonnuttu viettämään.”

Avajaisten ohjelmistossa oli mm. kansantanssiryhmän esitys, tyttö- ja poikavoimisteluryhmien esitykset sekä runonlausuntaa ja viulumusiikkia. Juhla päättyi odotetusti Karjalaisten lauluun.

Omana isona tilaisuutenaan vuonna 1962 järjestettiin Pohjois-Karjalan Nuorisoseurojen liiton maakuntajuhla Rasivaarassa.

Elämäntapaus oli todellinen tapaus

Näytelmätoiminta oli tuolloin todella vilkasta ja jopa tuottoisaa.

Rasivaaran nuorisoseuran tunnetuin näytelmä vuosikymmenten saatossa on ollut Kyllikki Mäntylän kirjoittama humoristinen ”Elämäntapaus”, joka esitettiin jopa televisiossa. Näytelmä kertoo veikeän tarinan karjalaiskylästä ja sen isännästä, joka tekee kylämatkalla jäynän puolisolleen. Pohjois-Karjalan harrastajateattereista vain Rasivaara oli päässyt laajan valtakunnallisen karsinnan tuloksena mukaan tv-tuotantoon.

Näytelmä nauhoitettiin talvella 1964 Helsingissä ja esitettiin Mainostelevisiossa koko kansalle. Näytelmän alustavasta ohjauksesta vastasi opettaja Keijo Saarinen ja tv-ohjauksesta Mainostelevision ohjaaja Pauli Virtanen. Virtanen kävi myös Rasivaarassa tutustumassa näytelmään.

Näytelmä filmattiin Helsingissä kahdessa otoksessa ilman taukoja. Näin säästettiin aikaa ja kallista filminauhaa. Rooleissa olivat Keijo Saarisen lisäksi mm. Toimi Pakarinen, Kyllikki Karivuo ja Kalevi Kamppuri.

Keijo Saarinen kirjoitti näytelmän filmatisoinnista jutun lehteen. Siinä todetaan mm. näin:

”Olimme tuskin ehtineet olla neljännestuntia sisällä, kun ohjaaja komensi meidät sekä teamin studioon. Sinne oli lavastaja apulaisineen rakentanut toiseen päähän karjalaisen tuvan nurkkauksen uuneineen ja vesikorvoineen ja toiseen päähän talvisen pihanäkymän halkopinoineen, vesikelkkoineen, pihapuineen ja aitoineen.”

Näytelmän esittämisen jälkeen tunnelma oli jännittynyt: ”Pienellä jännityksellä odotettu nauhoitus oli päättynyt, mutta kevään edistyessä jännitys kasvaa uudelleen, kunnes se taas 31.5. laukeaa, sillä silloin työn tulokset ovat kaiken kansan, myös meidän itsemme nähtävänä”.

Näytelmästä ei ole säilynyt filmikopiota, mutta harvinainen ääninauhan pätkä harjoituksista on tallessa. Siitä saa hyvin käsityksen juonesta ja esitystavasta.

Aleksis Kiveä

Toinen suuri näytelmäkokonaisuus oli Aleksis Kiven Seitsemän veljestä, jota esitettiin sekä vanhassa että uudessa talossa. Tätä esitystä valmisteltiin siten, että käytiin Helsingissä hakemassa oppia Kansallisteatterin ohjaajalta Vilho Siivolalta. Nämä opit tuotiin sitten omaan esitykseen. Siivola järjesti rasivaaralaisille edullisia lippuja Kansallisteatterin näytöksiin.

Kiven Seitsemästä veljeksestä esitettiin erityisesti huikea kohtaus Hiidenkivellä, jossa Laurin osaa esitti maanviljelijä Unto Mononen. Unton muistiin jäi tuleviksi vuosikymmeniksi hänen oma bravuurinsa eli Laurin rooliin liittyvä pitkä saarna. Seitsemästä veljeksistä myös kuuluisa Jouluilta-kohtaus oli seuran ohjelmistossa.

Unto Monosen (Lauri) lisäksi veljeksiin kuuluivat Toimi Pakarinen (Juhani), Keijo Saarinen (Tuomas), Benjam Ilvonen (Aapo), Kauko Rosti (Simeoni), Veijo Lievonen (Timo) ja Voitto Pulli (Eero).

Muita näytelmiä olivat mm. nuorisolle suunnattu Punainen Ducati, jonka keskipisteenä oli tuon merkkinen moottoripyörä ja sen ympärille kietoutuva tarina. Näytelmä sai neljännen palkinnon valtakunnallisessa kilpailussa. Näytelmiä kirjoitettiin itsekin. Yksi tällainen oli nimeltään Siimesbaarissa sattuu – baarihan oli yksi kylän keskeisistä kokoontumispaikoista.

Senaatin käskystä -näytelmässä pääroolia eli jämää maaherraa esitti Benjam Ilvonen. Aune Aavarannan (Hirvonen) kirjoittama näytelmä kertoi koululaitoksen synnystä 1870-luvulla. Senaatti määräsi tuolloin perustettavaksi koulut, mistä alkoi hiljalleen yleinen oppivelvollisuus. Määräys tuli tarpeeseen, sillä Rääkkylässä vastustettiin aluksi koko koulua.

Erikoisuutena 60-luvulla oli kirkkonäytelmä Outo vieras. Siinä oli mukana myös kirkkoherra Matti Hakulinen. Näytelmää esitettiin Rääkkylän kirkossa, mikä pienten epäilysten jälkeen osoittautui menestyksekkääksi ratkaisuksi. Kirkko oli kahteen kertaan aivan täynnä katsojia. Outo vieras -näytelmää esitettiin myös Kiteellä ja Joensuussa.

Yksi keskeinen työ seurantaloon näytelmissä olivat lavasteet. Ne maalattiin yleensä itse kulloisenkin esityksen mukaisesti.

Näytelmäepisoodi Helsingissä

Erään kerran lähdettiin kolmen miehen porukalla Helsinkiin katsomaan näyttelijä-ohjaaja Kaarlo Halttusen juhlanäytelmää. Halttunen tunnettiin mm. Tuntemattoman sotilaan Rahikaisena.

Esitys oli jo loppuunmyyty, kun seurue saapui perille. Mitään varausta heillä ei ollut. Toivoa ei kuitenkaan menetetty. Mentiin Lippupalveluun ja sanottiin, että otettaisiin kolme lippua juhlanäytelmään, liput on varattu Saarisen nimellä.

Lipunmyyjätyttö sanoi, ettei ole. Saarinen otti ohjat käsiinsä ja sanoi, että kolme kuukautta sitten on tilattu liput, ja varta vasten matkustettu tänne Joensuusta. Tyttö lupasi selvittää asiaa johtajan kanssa. Kolmikko kävi kaupungilla ja palasi Lippupalveluun. Siellä odottivat liput kerrassaan loistaville paikoille.

Kenraaliharjoitukset kylillä

Näytelmien kenraaliharjoituksia pidettiin eri kylillä ennen kuin ne tuotiin Rasihoviin. Näissä harjoituksissa seurattiin erityisesti yleisön reagointia, ja esitystä hiottiin vielä sen mukaisesti. Oman pitäjän kylien lisäksi näytelmiä esitettiin mm. Joensuun kaupunginteatterissa.

Kulttuurikilpailuissa käytiin ahkerasti. Oli näytelmiä ja lausuntaesityksiä. Rääkkylän ja Rasivaaran välilläkin oli kilpailuja, ja aikalaisten mukaan ”Rasivaara voitti aina”.

Näytelmäkilpailuissa Joensuussa oli ohjelmassa Seitsemän veljeksien kohtaus Hiidenkivellä, ja peräti koiratkin oli tuotu mukaan omiin rooleihinsa.

Näytelmiä ja muuta kulttuuriohjelmaa alkoi olla ajan mittaan jopa liian paljon alan harrastajille niin, että tahtia piti jo hiljentää. Toiminta hiipui sitten vähäksi aikaa, kun Keijo Saarinen kuoli yllättäen syksyllä 1970.

Hetken hiljaiselon jälkeen tahti jälleen kiihtyi, kun kylälle muuttanut näyttelijä Aura Uusitupa ja sittemmin kylän oma, taitava teatteriharrastaja Tellervo Halonen ottivat erilaisten esitysten ohjat käsiinsä -60 ja -70-lukujen taitteessa. Voimakkaasti lähti nousuun myös musiikki sekä kansantanssiharrastus nuorten laulajien ja soittajien erinomaisilla taidoilla ja ammattimaisella ohjauksella.

Opintokerhoja

Nuorisoseuralla oli myös opintokerhoja esimerkiksi Suomen historiasta ja terveysopista. Kerhotoimintaa pidettiin pääasiassa koulun luokissa. Toiminnan innokkuutta kuvaa se, että järjestettiin jopa omia pikkujouluja. Ne pidettiin tuolloin koulun isossa luokassa, joka oli aivan täynnä väkeä.

Terveysseuralla Irja Ilvonen muisteli, että kerhotoiminnan ohessa 50-luvulla saatiin pystyyn neljän tytön voimisteluryhmä. Esityksiä annettiin eri kylillä. Näin Pohjanmaalta tullut Irjakin pääsi kätevästi mukaan nuorisoseuratoimintaan.

”Kevättalven iltamissa oli väkeä niin että seinät pullistelivat vanhassa talossa. Meillä oli myös pieni laulukuoro, ja minä olin tosi otettu, kun sain laulaa soolona kappaleen Espanjatar olen sorja. Muistan että muut tytöt olivat hieman kateellisia”.

Myös tanhuharrastus ja tanhuesitykset olivat menestys.

Koulun kanssa oli muutenkin tiivistä yhteistyötä, johtoajatuksena nuorison kasvatus, mistä rovasti Ville Muilukin oli hyvillään.

Iltamat

Ohjelmien esitystä sekä rahatilanteen parantamista varten järjestettiin runsaasti iltamia niin vanhassa kuin uudessa talossa. Peruskaava oli se, että ensin pidettiin puhe, sitten esitettiin ohjelmanumeroita.

Lopuksi oli luvan perään puolitoista tuntia tanssia, mikä oli siihen aikaan lain sallima enimmäisaika. Seuran toimintaa rahoitettiin pitkälti juuri lipputuloilla - tosin huvivero vei osan tuloista.

Aikalaiset muistavat myös, että Keijo Saarisen veli, helsinkiläinen Taisto oli usean kerran mukana näytelmien ohjauksessa, lausui iltamissa runoja ja saattoi pitää pitkälti ”yhden miehen shown”, mikä helpotti omaa väkeä iltamien järjestelyssä.

Toiminnan kannalta oli erittäin tärkeää järjestää iltamiin tarjoilupuoli. Uudessa talossa oli oma kahvionsa, joka oli mainio ratkaisu tähän asiaan. Vapaaehtoiset naiset hoitivat talkootyönä kahvinkeiton, myynnin, tarjoilut ja tiskaamiset. Kahvilatoiminta toi oman panoksensa seuran rahoitukseen.

Naisten tärkeää panosta korosti myös se, että uuden talon rakennusaikana tehtiin ruokaa koko talkooporukalle.

Nuorisoseuran iltamat toivat eloa myös paikalliseen kaupankäyntiin. Rääkkylän Osuuskaupan tilimyyntitosite vuoden 1961 marraskuulta kertoo seuraavista tarvikkeista: Sirkkua, kahvia, appelsiiniä, Pax, voita, Jahtimakkaraa, Boston.

Iltamien sujumista seurasivat myös poliisit. Mitään pahempaa ei tiedetä tapahtuneen muutamaa pientä nujakkaa lukuun ottamatta.

Iltamien yleisön suosion suhteen oli pientä ”kähinää” Niemisen kylän kanssa. Sinne oli kunnostettu Niemisen urheilutalo (Linna), joka oli toiminut suojeluskuntatalona. Nyt pohdittiin sitä, kuinka saadaan väki riittämään viikonloppuisin samana iltana sekä Niemiseen että Rasivaaraan. Sovittiin, että Rasivaara pitää iltamansa lauantaisin ja Nieminen sunnuntaisin. Käytäntö ei kuitenkaan toiminut kauan.

Yleisölle tiedotettiin iltamista ja muusta ohjelmistosta mm. lehti-ilmoituksin ja julistein ja tietenkin tuohon aikaan pantiin sana kiertämään suusta suuhun, sillä puhelimia oli harvassa. Lehti-ilmoituksista on esimerkkinä Karjalan Maalta 31.1.1960 tullut lasku, jossa on lyhyesti mainittu ilmoituksen aihe sekä veloitettava summa: 5.1. Tanssit 700 :-, 15.1. Lauantaitanssit 700:-, Lauantaitanssit 22.1. 700:-. Yhteensä 2.100:-.

Ihan kaikkia nuorisoseuran tanssilaisuuudet eivät innostaneet. Yksi heistä oli rovasti Muilu, joka ei katsomuksensa mukaan hyväksynyt iltamatansseja eikä edes taloa, jossa tanssit pidettiin. Niinpä esim. äitienpäiväjuhlia pidettiin kansakoululla, jonne rovasti suostui tulemaan puhujaksi.

Julkiksia

Uudella talolla iltamissa kävi esiintymässä useita sen aikaisia julkkiksia, mm. Reijo Taipale, Reino ”Repe” Helismaa, Tapio Rautavaara, Eemeli sekä Vili Vesterinen. Järjestely meni joskus niin, että artisti vuokrasi talon ja kuittasi sitten illan tuoton.

Repe Helismaa esitti eräissä iltamissa oman laulunsa Meksikon pikajuna. Se ei sinänsä ollut mikään yllätys, mutta sen sijaan yllätys oli, kun hän lauloi tuttujen säkeistöjen lisäksi aivan uusia lisäsäkeistöjä. Tuo saattoi hyvinkin olla pitkän version kantaesitys.

Unto Mononen on kertonut riemukkaasta tapauksesta Tapio Rautavaaran kanssa. Unto pyysi kohteliaasti, että Rautavaara mainostaisi kiertueellaan Rasihovia ja sen tapahtumia. Tähän Rautavaara vastasi tunnetulla, jyrkällä äänellään: ”Minä levitän kuin Jumalan sanaa!”

Kunnan ja maakunnan omia yhtyeitä kävi soittamassa iltamissa, mutta omastakin takaa löytyi hyviä soittajia. Yksi loistava esimerkki omasta musiikista oli laulu Muurari (Kevät toi, kevät toi muurarin...). Kapellimestarina ja viulistina toimi opettaja Erkki Karivuo. Laulajat oli tietenkin puettu asian mukaisesti asusteisiin: muurari, maalari, hanslankari, hamppari.

Iltamissa 1960-luvulla järjestettiin myös arpajaisia, pääpalkintona oli ainakin kerran todella siihen aikaan harvinainen Kanarian-matka. Pienempiä palkintoja olivat lahjakortit. Kortissa luki esim.: Tämä kortti oikeuttaa haltijansa ostamaan ”Vappurullaatin” ravintolasta tai baarista ilmaiseksi 250 mk:lla.

60-luvun lopulla eräs ohjelmatoimisto tarjosi Rasihoviin esiintyjäksi tuolloin vielä varsin tuntematonta laulajaa Tapani Kansaa. Tarjous ei kuitenkaan saanut tulta.

Tästä vain muutaman viikon kuluttua levylistoille nousi todellinen hittikappale nimeltään Delilah, ja kuinka ollakaan, laulajana oli Tapani Kansa. Hieman harmiteltiin omaa ”saamattomuutta”.

Oma lukunsa olivat sitten esitettyjen kappaleiden Teosto-maksut, jotka silloin tällöin unohtuivat. Tästä todisteena ovat useat tiukat vaatimuskirjeet Säveltäjien tekijänoikeustoimistolta eli Teostolta. Tässä niistä yksi: Viitaten edelliseen kirjeeseemme huomautamme, ettemme ole vielä saaneet keskinäisen sopimuksen mukaista musiikin esityskorvausta emmekä ohjelmia esitetystä musiikista 1.10. – 31.3.1960. Odotamme toimenpiteitänne viimeistään 4.6.60.

Kaijan kiäryleet

1960-luvun taitteen kantavia esiintyjävoimia oli Kaija Pakarinen, joka sittemmin nousi näyttelijänä teattereiden estradeille ja on esiintynyt lukuisissa elokuvissa. Ura jatkuu edelleen.

Kaija esitti jo juuri ennen kouluikää runoja paikallisessa osuuskaupassa ”karkkipalkalla”. Sittemmin nuorisoseuralainen nousi maineeseen lausumalla runon ”Kualkiäryleitä”, josta tuli varsinainen hitti. Kaijan esitys voitti ensimmäisen palkinnon jopa nuorisoseurojen valtakunnallisissa henkisissä kilpailuissa. Värikkään runon kirjoittaja oli Aune Aavaranta.

Elokuvia kaikelle kansalle

Myös elokuvat olivat hyvin tärkeässä osassa toimintaa jo vanhan talon aikaan. Tämä toiminta jatkui noin 60-luvun puoliväliin, jolloin televisio alkoi houkuttaa katsojia.

Elokuvia kävivät esittämässä ulkopuoliset elokuvakiertueet, sillä seuralla ei ollut omaa elokuvaprojektoraa.

”Usein pojat katsoivat ja ihmettelivät enemmän elokuvakonetta kuin elokuvaa, mutta kyllä Pekka Puupää ja varsinaiset lastenelokuvat vetivät katseet puoleensa”, muistaa Taisto Rautiainen.

Rasivaarassa kansakoulun käynyt Timo Saarinen muistaa elokuvaan liittyvän episodin 1960-luvun alusta, jolloin hän oli koulun alaluokilla. Seurantalolla esitettiin jälleen lastenelokuva, jota oltiin katsomassa. Sen jälkeen tuli sitten ns. aikuisten pikkutuhma elokuva nimeltään Opettajatar seikkailee. Timohan jäi sen kummemmin ihmettelemättä

katsomaan tuonkin elokuvan. Sitten tultiinkin jo kotoa hakemaan todella vihaisena – olivathan äiti ja isä opettajia. Satikutia tuli pahemman kerran.

Urheilua

Urheilu kuului niin ikään seuran toimintaan. Varsinkin hiihto oli todella suosittu laji, ja myös yleisurheilussa kilpailtiin niin oman väen kesken kuin pitäjän mestaruuksista. Kunnan omistuksessa oleva urheilukenttä tehtiin 50-luvulla suurelta osin talkootyönä.

Viestihiihdossa kisattiin erityisesti Rasivaaran ja Sangenlahden välillä. Pesäpalloa pelattiin kirkonkylää, Oravisaloo, Hypönniemeä ja Varpasaloo vastaan.

Urheiluseuran lyhenne RaNsU (Rasivaaran Nuorisoseuran Urheilijat) tuli tunnetuksi ympäri maakuntaa. Tehtiinpä oma verryttelypukukin seuralaisille.

Hiihtoa harjoiteltiin myös kesällä eli noustiin Sapilasmäkeä sauvat käsissä. Näinpä nykyään suosittua ”sauvakävelyä” harrastettiin Rasivaarassa jo 1960-luvun alussa!

Matkat kisoihin hoidettiin tuohon aikaan usein hiihtämällä, niin mm. Hammaslahteen ja sieltä taas heti kilpailun jälkeen takaisin kotimaisemiin.

Nuorisoseurantalolla oleva iso hiihtäjän kuva ”Ilveksen jäljillä” saatiin palkintona Hammaslahden kisoista. Kuva on tehty taiteilija Pekka Halosen maalauksen pohjalta. Talon portaikossa ovat lisäksi seinämaalaukset ”Pesäpallo-ottelu” ja ”Kaskenpoltto”. Ne maalasi Joensuun teatterin lavastaja Rantaruikka.

Huumoriakaan ei unohdettu urheilussa. Eräänkin kerran järjestettiin näytöksellinen viestikilpailu, jossa hiihdettiin Seitsemän veljeksien puvut päällä ja aseet selässä. Ehkäpä kisassa ammuttiinkin, mutta siitä ei ole varmaa tietoa. Toinen erikoinen tapaus oli nyrkkeilynäytös, jossa esitettiin raskaan sarjan tuolloisia maailmanmestareita ottelun tuoksinassa.

Seuraavalla sivulla Taisto Rautiaisen runo ”Rasivaaran nuorisoseura”, joka on sovitettu lauluun ”Tummanpunainen”..

Juttua varten on haastateltu:

mv. Toimi Pakarinen, s.1926 - k. 2011, haastattelu 21.7.2010

terveysisä Irja Ilvonen s.1929 - k. 2011, haastattelu 15.10.2011

mv. Unto Mononen s.1927, haastattelu 21.8.2018

mv. Taisto Rautiainen s. 1944, haastattelu 23.9.2018

Lehtiartikkeleita mm.:

Karjalan Maa

Joensuun lehti

Karjalainen

Lisäksi kiitokset: Esa ja Tellervo Halonen, Kaija Pakarinen, Mikko Saarinen